లాకర్ నెం-112

-తుర్లపాటి రామానుజరావు

ఒక్క మాట

అవును ఒక్కటే మాట!

"ఈ నవలలోని పాత్రలూ, సన్నివేశాలు అన్నీ కల్పితం. సదర్భానుసారంగా ఊళ్ళ పేర్లు లాంటివి కొన్ని తీసుకోవడం జరిగింది తప్ప, ఈ కథ కేవలం నా స్వంత సృష్టి." – ఇది మామూలుగా అందరు రచయితలూ, ముఖ్యంగా డిటెక్టివ్ నవలా రచయితలూ చెప్పేది. ఇది మాత్రమే కాకుండా, నేను ప్రత్యేకంగా "ఒక్క మాటంటూ" చెప్పేది మరొకటుంది.

అసలు ఈ డిటెక్టివ్ నవల ఎలా మొదలు పెట్టానో, బ్యాక్ గ్రౌండ్ వివరించడమే ఈ ఒక్క మాట. మొదట ఈ కథ ఒక మామూలు కథగా పుట్టింది. దీన్ని డిటెక్టివ్ నవలగా రాస్తే ఎలా ఉంటుందని అనుకోకుండా వచ్చిన ఒక ఐడియా ఈ కథ జీవితాన్నే మార్చేసింది. వారసత్వం నా వెన్ను తట్టింది. మా అన్నయ్య నాగేశ్వరరావు, విశ్వభరత్ పేరుతో, 300లు పైగా డిటెక్టివ్ నవలలు రాసిన రచయిత. అతని రచనా సామర్థ్యం అమోఘం. తను రెండు నవలలు ఒకే సారి డిక్టేట్ చేస్తూ రాయించడటం నేను చాలా సార్లు చూశాను. ఆర్థికంగా అతనికి సహాయ పడ్డానే కానీ, అతని రచనల్లో ఏనాడు నేను తలదూర్చలేదు. నా చదువు, ఆ తర్వాత నేనూ, నా బ్యాంకు ఉద్యోగం-అదే నా జీవితం. ఆ తర్వాతెప్పుడో, కొన్ని కథలు, అప్పుడప్పుడూ మాత్రమే రాశాను. కథలు రాయడంలో కూడా, నేనేమీ చెయ్యి తిరిగిన వాణ్ని కాదు. మామూలు కథలు రాయడం వేరూ, డిటెక్టివ్ కథలు రాయడం వేరు. కథ కంటే, డిటెక్టివ్ నవల రాయడం మరింత కష్టమనే నా అభిప్రాయం. ప్రథమ ప్రయత్నం ఒక డిటెక్టివ్ నవల రాయడం కష్టమే అయినా, ఇది మాత్రం నేనెందుకు రాయలేనని ఒక పట్టుదల నా చేత ఈ ప్రయత్నం చేయించింది. నవలలో కొంత ముందు కథ మాత్రమే చదివి, పూర్తిగా రాయమని ప్రోత్సాహించిన మిత్రులు శ్రీ కిరణ్ ప్రభ గారికి నా చేత ఈ నవల రాయించిన క్రెడిట్ దక్కుతుంది.

ఈ నవలలో కొన్ని చోట్ల నాకు సలహాలిచ్చిన నా మిత్రుడు కమలాకర్ తమ్ముడు లాయరు దుర్గాప్రసాదు గారికి, మరొక లాయరు మిత్రుడు మనోహరు బాబు గారికి ప్రత్యేక కృతజ్ఞతలు.

రామానుజ రావు.

(గత సంచిక తరువాయి)

"**ప్రొఫెసర్ వేణు** మాధవ్, ఎం. ఏ. ఎం. ఎస్.సి.,, పి హెచ్ డి. విజిటింగ్ ప్రొఫెస్సర్ , స్టాన్ ఫర్డ్ యునివర్సిటీ" పైకి చదివి ఆశ్చర్యపోయాడు సుబ్రహ్మణ్యం. ఆ కార్డు హెడ్ మాస్టర్ శర్మకి ఇచ్చాడు.

"ఇంకా మీకు నమ్మకం కలగకపోతే, నా పి. హెచ్. డి. సర్టిఫికేట్ చూడండి" అంటూ తన బ్యాగ్గులోంచి ఖరగ్పూర్ ఐ.ఐ.టి లో పి.హెచ్.డి. చేసిన సర్టిఫికేట్, దానితో పాటు అక్కడే చదివిన ఎం.ఎస్.సి సర్టిఫికేటు రెండూ తీసి చూపించాడు.

శర్మ ఒక్కసారి తబ్బుబ్బయాడు. లేచి నుంచుని, “మీలాంటి వారు మాదగ్గరికి వచ్చి, పని చేస్తాననటమే అదృష్టం. ప్రభుత్వ పాఠశాలలో మేము ఎంత బాగా చదువు చెప్పినా, అదేమిటో స్కూలుకు మంచి పేరు అంత తేలికగా రాదు. అలాంటిది మీ అంతట మీరు వీళ్ళను మంచి పౌరులుగా తీర్చి దిద్దుతానంటే, మాకు కావాల్సిందేముంది? నేను మీకు చెప్పే వాడిని కాదు కానీ, మీరు ఏం చెప్పదలుచు కున్నారో ఒకటి రెండు క్లాసులు చూసి గానీ, మీకు రెగ్యులరుగా చెప్పేందుకు అనుమతివ్వలేను. మీరు ఎంత ఉచితంగా చెప్పినా, నా పరిమితులు నాకున్నాయి”.

“అలాగే, మీకు నమ్మకం కుదిరాకే నాకు పర్మిషన్ ఇవ్వండి” నవ్వుతూ చెప్పాడు.

“ఇప్పుడే క్లాసు తీసుకుంటారా?” అడిగాడు శర్మ.

“అలాగే, నేనెప్పుడూ రెడియే” అన్నాడు వేణుమాధవ్.

“అది సరే, మీకు తలుచుకుంటే గొప్ప ఉద్యోగం పిలిచి ఇస్తారు. ఇంత పెద్ద చదువు చదువుకుని, మీరు ఈ పల్లెటూరుకు వచ్చి, ఇక్కడ పాఠాలు చెప్పాలని ఎందుకు అనుకున్నారు?” క్లాసు అయిపోయాక బయటకు వస్తున్న వేణుని అడిగాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

హెడ్ మాస్టర్ శర్మ కూడా అవునన్నట్లు సమాధానం కోసం వేణు వంక చూశాడు.

“శర్మ గారూ, నేను సంపాదన కోసం రాలేదు. నేను ఒంటరి వాడిని. నాకు కావాల్సిన దానికన్నా ఎంతో ఎక్కువ సంపాదించుకున్నాను. దేశం కోసం ఏదైనా చెయ్యాలని అనిపించి, చేస్తున్న ఉద్యోగానికి రాజీనామా చేసి, ఇక్కడికి వచ్చేశాను” చెప్పాడు వేణు.

“మీకు ఇక్కడికే రావాలని ఎందుకనిపించింది? అవును, మీరు ఇంకా పెళ్ళి చేసుకోలేదా?” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

“ఈ ఊరు మా ముత్తాత గారు నివసించిన ఊరని చిన్నప్పుడు మా అమ్మ చెప్పింది. అందుకే ఈ ఊరుకు వచ్చాను. ఇక పెళ్లంటారా, మనుషుల మధ్య అనుబంధాలు, అనురాగాలూ మృగ్యం అయిపోతున్న ఈ రోజుల్లో, పెళ్ళి అనేది ఒక సినిమా సీన్ లాగానే అనిపిస్తుంది నాకు. అందుకే పెళ్ళి వద్దనుకున్నాను” వేణు నవ్వుతూ చెప్పాడు.

అలా మొదలైన పరిచయం, ఆ ముగ్గురి మధ్యా స్నేహానికి దారి తీసింది. అప్పుడప్పుడూ ముగ్గురూ కలుసుకుని చదువుల గురించి, రాజకీయాల గురించి మాట్లాడుకునేవారు.

ఇంతలో అసెంబ్లీ ఎన్నికలు వచ్చాయి. అప్పటిదాకా సర్పంచిగా ఉన్న సుదర్శన్ అధికార పార్టీ తరఫున ఏం.ఎల్.ఏ.గా పోటీ చెయ్యడంతో, సుబ్రహ్మణ్యం ఆయన తరఫున ప్రచారం చెయ్యక తప్పలేదు. ఊళ్ళో వేణు మాధవుకు ఉన్న మంచి పేరు చూసి, సుదర్శన్ అతన్ని పిలిపించి, తన వైపు ప్రచారం చెయ్యమని కోరాడు. గ్రామాన్ని అభివృద్ధి చేస్తాడన్న ఆశతోనూ, అతని పై ఆరోపణలు కూడా ఏమీ లేకపోవడంతోనూ, వేణు ప్రచార బాధ్యత తన భుజాలపై వేసుకుని, ఊరూరా, ఇంటింటా తిరిగి ప్రచారం చేశాడు. దాని ఫలితంగా అవతలి వ్యక్తి చిత్తుగా ఓడిపోవడం, సుదర్శన్ పెద్ద మెజారిటీతో గెలవడం జరిగింది.

చివరకి సుదర్శన్ తన పదవి కాపాడుకునేందుకు ఎంతకు తెగించాడంటే, అతని గెలుపుకు కారణమైన వేణుగారిని, తనని కూడా బలిపెట్టాడు. రాజకీయం ఎంత క్షుద్రమైనదో, తలచుకుంటేనే చీదర పుడుతోంది అనుకున్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

"సాహితీ, మన సూపరింటెండెంట్ ఆఫీసు నుంచి బందరు సూపరింటెండెంట్ ఆఫీసుకు ఫోను చేయించాను. బందరులో ఉన్న అన్ని బ్యాంకులకు ఇన్ఫర్మేషన్ పంపించాను. రాఘవరావు పేరుతో ఏదైనా లాకర్ ఉన్నా లేక, 112 నెంబరు లాకర్ ఉన్న కస్టమరు పేరు రాఘవరావు అయినా వెంటనే నాకు కబురు చెయ్యాలని నోటీసు పంపించాను. పంపికూడా వారం రోజులయ్యింది. ఇంత వరకూ ఎలాంటి సమాచారం రాలేదు" చెప్పాడు ప్రసాదు సాహితితో.

"బ్యాంకులకు మన ఇన్ఫర్మేషన్ సరిగా చేరిందో లేదో? ఒక వేళ ఆ మనిషికి బందరు బ్యాంకులలో లాకరు లేకపోయుండ వచ్చు. లేదా, లాకరు ఆ పేరుతో ఉండకపోవచ్చు".

"నేనే పర్సనల్ గా వెడదామని అనుకుంటున్నాను. రేపు సూపరింటెండెంట్ ఆఫీసు నుంచీ ఇనస్పెక్టర్ సంతోష్ వస్తున్నాడు, రెండ్రోజులు డెప్యుటేషన్ పైన. నేనే ప్రతి బ్యాంకుకు వెళ్ళి స్వయంగా వెరిఫై చేస్తే, తొందరగా తేలవచ్చు. ఈ కేసు మొదటి నుంచీ సస్పెన్సే. తొందరగా దీని సంగతి తేల్చాలి".

"నువ్వు ఎలాగూ వెడుతున్నావు కనుక, బందరు చుట్టు పక్కల బ్యాంకులలో కూడా వెరిఫై చెయ్యి. అక్కడ కూడా లేకపోతే, లేకపోవచ్చు. అయినా నిరాశ పడకూడదు. మన ప్రయత్నం మానకూడదు. ఎందుకైనా మంచిది, ఇక్కడ బ్యాంకులకు కూడా నోటీసు ఇవ్వబోయావా?" సలహా ఇచ్చింది సాహితి.

" ఆ లాకరు ఇక్కడ ఉంటుందంటావా?"

"ఏమో చెప్పలేం. ఇది నా అనుమానం కూడా కావచ్చు. ఏదైనా ప్రయత్నించి చూడటంలో తప్పు లేదు. అన్నట్లు ఈ రహస్యాన్వేషణలో మనకు పోటి వున్నారు. జాగ్రత్త!" హెచ్చరించింది.

మర్నాడు సాయంత్రం ఫోన్ చేశాడు ప్రసాదు "నేతబట్టలు రాట్నాలపై తయారు చేసే పెడన వుంది! రాత్రయ్యింది కదా, చిలకలపూడి పాండురంగడి గుడి పగలే చూడాలి".

"ఏదైనా ముఖ్యంగా బాగుంటే ఫోటోలు తియ్యి. నీకు ఆల్బంలో పెట్టుకుంటానికి బాగుంటుంది. వచ్చేటప్పుడు ప్రసాదం వదలకుండా తీసుకురా" సాహితి వెంటనే జవాబిచ్చింది.

మర్నాడు పొద్దున్న పదిగంటల కల్లా, ప్రసాదు బ్యాంకుకు వెళ్ళాడు. అప్పటికే మేనేజరు గదిలో సూటూ బూటు వేసుకున్న వ్యక్తి కూర్చుని ఉన్నాడు. ప్రసాదును చూస్తూనే, మేనేజరు ఎదురుగ ఉన్న కస్టమర్లకు తగిన సమాధానం చెప్పి పంపేశాడు.

తనముందు కూర్చున్న ఆ పెద్ద మనిషిని పరిచయం చేస్తున్నట్లుగా, "వీరే రాఘవ రావు గారు. లాకర్ 112 వీరిదే!" అని చెప్పాడు.

"మిస్టర్ ఇనస్పెక్టర్, నా లాకర్ ఆపరేట్ చెయ్యనివ్వద్దన్నారట. కారణం చెబుతారా?" కోపంగా అడిగాడాయన.

"ఒక కేసులో మాకు ఈ లాకర్ 112 గురించి తెలిసింది. అందువల్ల, ఆపరేట్ చెయ్యనివ్వద్దని పై నుంచి ఆర్డర్స్ వచ్చాయి. వివరాలు తెలుసుకునేందుకు, నేను బయల్దేరి వచ్చాను"

"మీరు ప్రభుత్వోద్యోగి కనుక మీ పనికి మేము అడ్డు రాకూడ దంటారు. కానీ, అర్థం లేని కోడ్ లు, కాగితాలు పట్టుకుని మమ్మల్ని ఇలా ఇబ్బంది పెట్టమని మీకు ప్రభుత్వం అధికారం ఇచ్చిందా? వాట్ నాన్సెన్స్ యు ఆర్ టాకింగ్? మీమూలంగా ముఖ్యమైన మీటింగు కాన్సిల్ చేసుకోవాల్సి వచ్చింది. ఐ విల్ రిపోర్టు టు యువర్ ఐ.జీ."

ఉలిక్కిపడటం ప్రసాదు వంతయ్యింది.

"రాఘవరావు గారు మా పాత కస్టమరు. దామోదర్ ఇండస్ట్రీస్ చైర్మను, ఊళ్ళో ప్రముఖ వ్యక్తి. చాలా సంస్థలు ఈయన దాతృత్వంతో నడుస్తున్నాయి. దాదాపు ఇరవై ఏళ్ల నుంచీ వారికి ఇక్కడ లాకరు వుంది. నిన్న సాయంత్రం ఫోను చేసి, ఆయన భార్య వచ్చి లాకరు ఆపరేట్ చేస్తారనీ, బ్యాంకు లాకర్లు తెరిచే టైం చెప్పమంటే, నేను మీరు పంపిన ఆర్డరు గురించి చెప్పాను. ఊరు వెళ్ళాల్సిన ఆయన, ప్రయాణం కాన్సిల్ చేసుకుని, ఇక్కడికి వచ్చారు" మేనేజరు వివరించాడు.

"మిస్టర్ ప్రసాద్, ఎక్కడో, ఏదో ఒక నెంబరు చూసి, అది నా లాకరే అయివుంటుందని నిర్ధారణకు ఎలా వచ్చారు? మీరు లాకరు స్వంతదారుని గురించి వివరాలు అడిగారా? అది తెలుసుకోకుండా లాకరు తెరవడానికి అడ్డం పడితే, అది నా పనులకు ఆటకం కలిగించినట్లు కాదా? నా పనికి భంగం కలిగించే హక్కు మీకు ఎవరిచ్చారు? నో, ఐ యాం నాట్ గోయింగ్ టు లీవ్ ఇట్ !" కోపంగా అన్నాడు రాఘవ రావు.

ప్రసాదు గొంతు సవరించుకున్నాడు. "ఇక్కడ జరిగిన విషయాన్ని మీకు వివరంగా చెప్పాలి. మేము ముందు నోటీసులు ఇచ్చినప్పుడు ఏ బ్యాంకు నుంచీ మాకు ఇన్ఫర్మేషన్ రాలేదు. వారం రోజులు వెయిట్ చేసి, నేను బయల్దేరి వచ్చాను. ఈ ఊళ్ళో బ్యాంకులన్నీ వెరిఫై చేసుకుంటూ, మీ బ్యాంకుకు వచ్చేసరికి సాయంత్రం అయిపోయింది. మీ మేనేజరు 'స్ట్రాంగ్ రూం క్లోజ్ చేసి అందరూ వెళ్ళిపోయారు, ఇక పొద్దున్న బ్యాంకు తెరిచాక చూడాల్సిందే' అని చెప్పారు. అందుకే నేను రాత్రి ఆగిపోయి, ఇప్పుడు వచ్చాను. నేను వచ్చి లాకరు వివరాలు తెలుసుకునే లోపల, మీరు ఏదేదో మాట్లాడుతున్నారు" అన్నాడు ప్రసాదు. మేనేజరు వెంటనే కల్పించుకున్నాడు.

"రాఘవరావు గారూ, మీకు నేను క్షమాపణలు చెబుతున్నాను. మీరు మాకు వాల్యుబుల్ కస్టమరు. మీ ప్రయాణం ఆపినందుకు నన్ను క్షమించండి. ఇందులో ఇనస్పెక్టరు గారి తప్పేమీ లేదు. అనుకోకుండా అలా జరిగింది. ప్లీజ్, మాపై దయవుంచి, ఈ విషయాన్ని ఇద్దరూ ఇంతటితో వదిలెయ్యండి" అంటూ రాఘవరావు చేతులు పట్టుకున్నాడు మేనేజరు.

రాఘవరావు, ఇనస్పెక్టర్ ఇద్దరూ కూల్ అయ్యారు.

రాఘవరావు "సరే, ఇనస్పెక్టర్ గారూ, ఇక నేను లాకరు ఆపరేట్ చేసుకోవచ్చా? మేము 20 సంవత్సరాల నుండీ ఈ బ్యాంకు కస్టమర్లం. లాకరు కూడా దదాపు అప్పటి నుంచీ వుంది. మీరు చెప్పే ఆ రాఘవరావు ఎవరో నాకు తెలియదు" అన్నాడు ప్రసన్నంగా.

ఇనస్పెక్టర్ "ఓ .కే. రాఘవరావు గారు, మీకు ఇబ్బంది కలిగించినందుకు వెరీ సారీ" చెప్పాడు.

"ఇదిగో, అలా జరిగింది సాహితి నా ఇన్వెస్టిగేషన్! మళ్ళీ మొదటికి వచ్చాం!" ఫోన్లో నిరాశగా చెప్పిన ప్రసాదు మాట విని నవ్వింది సాహితి.

"ఇంత మాత్రానికే డల్ అయిపోతే ఎలానోయ్! ఆ పేరుతో ఆ నెంబరు లాకరు వుండటం యాదృశ్చికం అయి ఉండచ్చు. అసలు, ఆ చనిపోయిన వ్యక్తి పేరు రాఘవరావు కాదేమో?"

"అవవచ్చు. అంతే కాదు, మనం మాట్లాడుకున్నది ఎవరో విని, నన్ను ఫాలో అయినట్లు అనిపిస్తోంది. నేను బ్యాంకులోకి వెళ్ళిన వెంటనే ఒకతను లోపలకి వచ్చి, మేము కనబడేటట్లు బయట కూర్చున్నాడు. నాకు, ఆ రాఘవరావుకు మధ్య చర్చ అయినాక నేను బయటకు వచ్చాను. అతని మోహంలో చిరునవ్వు కనిపించినా, నేను అనుకున్న పని కాకపోవడంతో, ఆ విసుగులో అతన్ని పెద్దగా పట్టించుకోలేదు. నేను బయటకు వచ్చాక, ఎందుకో వెనక్కి తిరిగి చూసేసరికి, నా వెనకే అతనూ వెళ్ళిపోయాడు. ఇప్పుడనిపిస్తోంది, అతనే మన శత్రువు"

"ఎప్పుడయితే మీ ఇంట్లో డైరీ ఎత్తుకు పోయాడో, అప్పుడే అర్ధమయ్యింది ఈ కేసు అనుకున్నంత సింపుల్ కాదని. రేపు పొద్దున్న నేను ఆఫీసుకు వస్తాను" చెప్పింది సాహితి.

"ఓ.కె., సాహితి బై" ఫోన్ పెట్టేసాడు ప్రసాదు.

***

"సార్, నేను పి.సి.ఒన్నాట్ టు సార్, జనార్ధనరావు గారి ఇంటి దగ్గర డ్యూటిలో ఉన్నాను"

"ఓ నువ్వా! ఇవాళ ఏమిటీ పరిస్థితి ? అంతా బాగుందిగదా?"

"ఎస్ సార్, అంతా బాగానేవుంది సార్. అనుమానించదగ్గ మనుషులు కానీ, పరిస్థితులు కానీ ఈ రెండు రోజుల నుంచీ ఏమీ కనిపించలేదు సార్!"

"ఓకే! రేపటి నుంచీ నిశ్చల్ కు ఫోన్ చెయ్యి. నేను హడావుడిగా ఉన్నాను. కాసేపట్లో బయల్దేరుతున్నాం పెళ్ళికి. ఒక నాలుగు రోజులు దాకా బిజీగా వుంటాను" ఫోను పెట్టేశాడు సి.ఐ. రఘువీర్.

ఒన్నాట్ త్రీ సుబ్బయ్య తన కూతురికి జ్వరంగా ఉందని ఇవాళ సెలవు పెట్టాడు. దాంతో డ్యూటీలో స్వామినాధం ఒక్కడే అయిపోయాడు. బయటకు వెళ్ళి భోజనం చేసి, అప్పుడే తిరిగి వచ్చాడు. శీతాకాలం కావడంతో రాత్రి తొమ్మిది గంటలకే చలి వేస్తోంది. బయట గేటు మూసి, లోపలివైపు గొళ్ళెం వేశాడు. వరండాలో అరుగు మీద దుప్పటి పరుచుకుని కూర్చున్నాడు. ఒక దమ్ము లాగితే కానీ ఈ చలి బాధ తగ్గదని, సిగరెట్ తీసి నోట్లో పెట్టుకున్నాడు.

ఇంతలో ఒక కారు స్పీడుగా మూసిన గేటు తలుపులు తోసుకుంటూ, లోపలికి దూసుకువచ్చింది. కారులో ఇద్దరు ముసుగు వ్యక్తులు వుండటం గమనించి, స్వామినాధం తుపాకి గురిపెట్టేలోపలే, వెంట వెంటనే నాలుగు గుళ్ళు అతని వైపు దూసుకు వచ్చాయి. ఒకటి అతని నోట్లో సిగరెట్ ఎగరగొడితే, మరొకటి అతని భుజంలోంచీ, ఇంకొకటి చాతిలో నుండీ, నాల్గవది తలలోంచి దూసుకుపోయాయి. స్వామినాధం అమాంతం కుప్ప కూలిపోయాడు.

***

"పేపర్" అంటూ పేపరు కుర్రాడు విసిరేసిన ఆంధ్ర జ్యోతి పేపరు తీసుకుని చూసింది సాహితి. పెద్ద హెడ్డింగుతో పేపరు మొదటి పేజీలో "ప్రముఖ వ్యాపారి జనార్ధనరావు మరణం, ముందుగా హెచ్చరించిన హంతకుడు" అంటూ రాసిన వార్త పూర్తిగా చదివింది సాహితి. ఇంతలో సెల్ ఫోను మోగటంతో అందుకుని, "ఆ ప్రసాద్ చెప్పు!" అంది.

"సాహితీ ఇవాళ పేపరు చూశావా? జనార్ధనరావు గారిని ఎవరో కాల్చి చంపారు!"చెప్పాడు ప్రసాదు.

"ఇప్పుడే చూశాను" జవాబిచ్చింది సాహితి.

"మన కేసుకీ, దీనికి సంబంధం ఉండచ్చంటావా?" అడిగాడు ప్రసాదు.

"ఏమో, వివరాలు పూర్తిగా తెలిస్తేగాని చెప్పలేం. అయినా నేను విజయవాడ వెడదామని అనుకుంటున్నాను" చెప్పింది సాహితి.

"ఓకే. నువ్వు కల్పించుకుంటే అది తెలిపోయినట్లే. ఇది కూడా అలాగే తేల్చేయ గలవు" అన్నాడు ప్రసాదు.

"ఒకొక్క పొగడ్తకు ఒకొక్క పట్టు చీర డిమాండ్ చేస్తాను" నవ్వుతూ చెప్పింది సాహితి.

విజయవాడ కమీషనరు ఆఫీసు. ఇనస్పెక్టర్ నిశ్చల్, కానిస్టేబుల్ సుబ్బయ్యలను జనార్ధనరావు హత్య జరిగిన రోజే సస్పెండ్ చేయడం జరిగింది. ఎక్స్ ప్లనేషన్ రాసిచ్చి వెళ్ళి పోబోతున్న కానిస్టేబుల్ సుబ్బయ్య, అప్పుడే ఆఫీసులోకి వస్తున్న సాహితిని చూసి, పరుగున ఆమె దగ్గరికి వెళ్ళాడు.

"అమ్మా, మీరే నన్ను రక్షించాలి. జనార్ధనరావు గారి ఇంటిదగ్గర ఆయనకు ప్రొటెక్షన్ కోసం నాకూ, స్వామినాధంకూ డ్యూటీ వేశారు. హత్య జరిగిన రోజు మాఅమ్మాయికి జ్వరంగా ఉండటంతో నేను సెలవు పెట్టాను. సెలవ పెట్టానని సస్పెండ్ చేశారు. మూడు రోజుల నుంచీ జ్వరం అమ్మాయికి. ఇంట్లో మా ఆవిడ, మూడు రోజుల నుంచీ పిల్లకి జ్వరం కాస్తున్నా పట్టించుకోకుండా డ్యూటీకి పోతున్నానని గోల. తెలిసిన డాక్టరు కు చూపించి ఆయనిచ్చిన మందులు వాడినా కూడా తగ్గలేదు. ఇక తప్పనిసరై సెలవు పెట్టానమ్మా. అప్పటికి మూడు రోజుల నుంచీ జ్వరంగా ఉందన్న సంగతి మా స్వామిగాడికి తెలుసు. కానీ ఇప్పుడు వాడే లేకపోయే. పిల్లలు గలవాడిని, మీరే నన్ను కాపాడాలి." కనీళ్ళు పెట్టుకున్నాడు సుబ్బయ్య.

"అలాగే, నీకు సాయం చేస్తాను. ముందు నేను కమీషనరు గారిని కలుసుకోవాలి. సారున్నారా?"అడిగింది సాహితి.

"మీరు వెళ్ళండి మేడం, మీకు అడ్డేముంది?' అంటూ కమీషనర్ గారి రూం స్వింగ్ డోర్ తెరిచాడు సుబ్బయ్య.

"సార్, మిమ్మల్ని డిస్టర్బ్ చెయ్యడం లేదు గదా?' అంటూ లోపలి ప్రవేశించింది సాహితి.

"ఓ, సాహితీ, రామ్మా, రా! డిస్టర్బెన్స్ ఏమీ లేదు. నిజానికి ఇప్పుడు నువ్వు సమయానికి వచ్చావు. ఈ జనార్ధనరావు గారి హత్య గురించి నువ్వు పేపర్లో చదివే ఉంటావు. దాని గురించే ఇప్పుడు ముఖ్య మంత్రి గారి దగ్గర నుంచీ ఫోను! అసలే అసెంబ్లీ సమావేశాలు జరుగుతున్నాయి. అపోజిషను వాళ్ళు దీనిపై రభస చేసేలా వున్నారు, హంతకులను త్వరగా పట్టుకోవాలని ఆర్డరు! వాళ్ళ బాధలు వాళ్ళవి, మన కష్టాలు మనవి."

"నేను పేపరు చదివే వచ్చాను. దాని విషయంలోనే మిమ్మల్ని కలవాలని వచ్చాను."

"నువ్వు టేకప్ చేస్తే, ఈ కేసు సులభంగా తేలిపోతుందని నా నమ్మకం. నీకు ఏం కావాలన్నా, నాకు ఫోన్ చెయ్యి. కేసు ఫైలు రఘువీర్ దగ్గర తీసుకుని చదువు. నేనతనికి ఫోను చేస్తాను, నీకు ఈ కేసులో కావాల్సిన సహాయం చెయ్యమని."

"ఓకే, సార్! మరి నేను వస్తాను" కమిషనరు గారి దగ్గర సెలవు తీసుకుంది సాహితి.

బయట వేచివున్న సుబ్బయ్యను చూసి జాలిపడింది సాహితి.

"సుబ్బయ్యా, కొద్ది రోజులు ఓపిక పట్టు. కేసు ఒక కొలిక్కి రాగానే, నిన్ను తిరిగి డ్యూటీలో వేయిస్తాను."

"థాంక్స్ అమ్మా! నేనే కాదు, సబ్ ఇనస్పెక్టర్ నిశ్చల్ ను కూడా సస్పెండ్ చేశారు. ఆ సారు కూడా మిమ్మల్ని కలుసుకోవాలని అనుకుంటున్నారు."

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments